

DOGMA

DOGMA

Ton Kalter

Schrijver: Ton Kalter

Redactie: Jolande Kalter, Natasja Kalter

Coverontwerp: Ton Kalter

ISBN: 9789402157321

© 2017 Ton Kalter

Alle personages in dit boek zijn door de schrijver verzonnen.

Overeenkomsten tussen bestaande personen en personages in dit boek berusten op louter toeval.

Dogma.

Dogma staat voor een leerstelling. Deze leerstelling wordt door aanhangers van een religie, ideologie of een andere organisatie, als onbetwistbaar beschouwd.

Het is de enige waarheid.

Een dogma mag door de aanhangers nooit worden betwist of betwijfeld.

De aanhanger die een dogma betwist of betwijfelt is een afvallige of ongelovige en wordt direct uitgestoten.

Dogma.

Hij zag alleen maar duisternis, een inktzwarte duisternis. Het maakte eigenlijk niet uit of hij zijn ogen open of dicht had, er was geen verschil. De man probeerde te bewegen maar dat ging moeizaam. Zijn handen waren op zijn rug vastgebonden en ook zijn benen zaten aan elkaar vast gemaakt. Hij had hoofdpijn, een knallende hoofdpijn. Hij was net bijgekomen, lag stil en probeerde zijn gedachten op een rij te zetten. Het duurde even voor hij zich kon herinneren hoe hij aan die hoofdpijn was gekomen. Hij herinnerde zich de rook en dat zijn benen kort nadat de rook was verschenen slap waren geworden. Daarna moest hij het bewustzijn hebben verloren want daar hield zijn herinnering aan wat er gebeurd was op. Nu lag hij vastgebonden op een harde en koude ondergrond. Hij probeerde te luisteren naar de omgeving maar hij hoorde niets. Het was doodstil. Net als zoveel andere mensen beschikte hij over nog een zintuig. Hij snoof de lucht op. Het stonk maar het was een bekende geur. Een geur uit zijn jeugd. Vroeger woonde hij met zijn ouders op een boerderij waarbij in de buurt een spoorlijn werd aangelegd. Dat had hij als jonge jongen prachtig gevonden. Hij had zoveel mogelijk en zo dichtbij als mogelijk was, naar de aanleg gekeken. De spoorbielzen die gebruikt werden om de rails te dragen, hadden dezelfde doordringende geur die hij net had geroken. De geïmpregneerde bielzen hadden een typische geur die werd veroorzaakt door een combinatie van chemicaliën. Door de overheersende geur rook hij verder niets van de plek waar hij was. Hij vroeg zich af of hij in een werkplaats was waar hout werd bewerkt. Niet dat het wat uitmaakte. Hij kon toch geen kant op. Hij kon zich amper bewegen.

De vastgebonden man had geen idee van tijd. Zijn omgeving bleef stil, er gebeurde niets. Door het donker kon hij niet eens zien of het dag of nacht was. Zijn horloge kon hij ook niet zien

dus dat leverde ook geen aanwijzing op. En dan nog, de verlichting daarvan was kapot en hij had nog geen tijd gehad om het te laten maken. Vreemd dat je daar aan dacht in een situatie als deze. Hij dacht na over zijn situatie. Wie had hem hier heen gebracht en vooral waarom? Het denken leverde geen antwoorden op, wel meer vragen. Hij dacht na over de consequenties. Het was overduidelijk dat hij gemist werd, dat zou heel snel ontdekt worden. Hij schatte in dat zijn verdwijnen inmiddels nationaal en misschien zelfs wel internationaal groot nieuws zou zijn. Hij was er ook van overtuigd dat er inmiddels ontelbare speurders op zoek naar hem waren. De verdwijning van een persoon van zijn statuur gebeurde zo goed als nooit. En als het gebeurde rukten er talloze reportagewagens van nieuwszenders uit. Dagenlang zou dat het belangrijkste nieuws zijn.

Hoe lang zou het duren voor hij gevonden werd? En wat als de personen die hem hadden ontvoerd, want dat was duidelijk wat er gebeurd was, terug kwamen? En wat waren ze met hem van plan? Hij wist dat hij vele vijanden had. Dat was inherent aan zijn functie. Hij had zich daar nooit iets van aantrokken. Hij stond voor zijn ideeën en principes, niets was zo belangrijk als dat. En als hij zich wel bezig zou houden met zijn vijanden dan zou hij geen leven hebben. Daar had hij geen zin in en geen tijd voor. Daarnaast werd hij persoonlijk beveiligd door een klein legertje mannen. Zij waren er om hem te beschermen zodat hij zich met belangrijke zaken kon bezig houden. Hij schrok toen hij dacht aan zijn minileger. Hoe kon hij ontvoerd zijn met zoveel permanente en persoonlijke beveiliging? Het was duidelijk dat er iets goed mis was gegaan. Hij probeerde zich te herinneren wat er gebeurd was maar de klap was zo hard geweest dat zijn geheugen een belangrijk stuk informatie kwijt was geraakt. Hij besloot zich te ontspannen. Hij had weinig keus.

Na wat een eeuwigheid leek, schrok hij opeens wakker. Er was geluid. Hij hoorde dat er iemand aan kwam lopen. Op de verharde vloer hoorde hij de voetstappen die duidelijk zijn kant op kwamen. Ze klonken steeds dichterbij. Hij kon nog steeds geen hand voor ogen zien. De persoon die er aan kwam, stopte vlakbij hem, althans er klonken geen voetstappen meer. De man op de vloer hoorde een duidelijke ademhaling en het was niet zijn eigen, hij hield zijn adem in. Er werd iets vlak naast zijn hoofd neergezet. Hij voelde dat twee handen de knevel om zijn handen losmaakte. Er werd niet gesproken. De vastgebonden man was te gespannen geweest om wat er eventueel ging gebeuren, dat hij vergeten was iets te vragen. Het geluid van de voetstappen was weer terug. Dit keer werd het geluid steeds zachter. De persoon liep van hem weg. Langzaam haalde hij weer adem. Een deur werd piepend geopend en met een harde knal gesloten. Toen hoorde hij het geluid van een grendel die werd verschoven. Daarna was hij weer alleen met de stilte.

De man was blij dat zijn handen vrij waren. Hij wreef over zijn pijnlijke polsen. Hij probeerde te gaan staan maar dat ging moeilijk vanwege zijn aan elkaar gebonden benen. Toen hij uiteindelijk stond, probeerde hij met kleine sprongetjes van zijn plek te komen. Na twee sprongen voelde hij een harde ruk aan zijn benen, alsof hij vast zat. Hij struikelde en viel hard op de vloer. Zijn hoofd raakte de grond en niet veel later voelde hij een warme vloeistof over zijn gezicht lopen. Bloed, dat kon niet anders. Hij ging weer rechtop zitten en voelde aan zijn benen. Rondom zijn enkels zat een knevel. Hij voelde dat daar een ring aan vastgemaakt was. Hij tastte verder de duisternis in en voelde een ketting. Het einde van de ketting zat vast aan een grote ring die aan de vloer was vastgemaakt. Hij trok aan de ketting maar er kwam geen beweging in de ring die aan de vloer was vastgemaakt. Hij zat vast, muurvast, permanent vast. Hij gaf de hoop op om te

kunnen ontsnappen. Degene die hem hier had vastgezet, wist wat hij deed. Op de tast zocht hij naar wat de bezoeker had achtergelaten. Hij voelde een plastic fles en een rond voorwerp dat naar brood rook. De fles was gevuld met water. Water en brood, als een gevangene.

John Cunningham zat zoals gewoonlijk achter zijn computer, de enige plek waar hij zich echt thuis voelde. Hij verveelde zich. Hij verveelde zich naar zijn eigen mening behoorlijk erg. Dat gebeurde hem niet vaak dus het was serieus. John had zichzelf er zojuist van overtuigd dat het inderdaad serieus was. Alleen het feit al dat hij zichzelf ging overtuigen betekende dat hij niets te doen had, de definitie van verveling. Hij voelde zich momenteel net die jongen uit het boek van Hector Malot: Rémi uit alleen op de wereld. Uiteraard was hij niet alleen en had hij een hele groep kennissen maar zijn twee beste vrienden, Jan Frijns en James Verschuren, waren niet in het land. De 3 J's, zoals ze vanwege de eerste letter van hun voornaam werden genoemd, waren normaliter onafscheidelijk maar nu toch tijdelijk uit elkaar. Ze hadden geen ruzie maar John moest zien om het een tijdje zonder de andere twee te redden.

De reden dat zijn vrienden in het buitenland zaten, was eigenlijk goed nieuws. Toen hun vriend Jeremy de Jong, de ontdekker van een medicijn tegen kanker verdween, was het hen gelukt om zijn ontdekking voor de wereld te bewaren. Helaas hadden ze hun verdwenen vriend niet kunnen redden. De 3 overgebleven J's hadden een stichting opgericht met de naam van hun vriend: de Jeremy de Jong Stichting. Deze stichting was direct aan de slag gegaan met de verdere ontwikkeling van het medicijn. Jan Frijns was van huis uit accountant en vennoot bij een grote accountantsorganisatie. Deze baan had hij opgezegd en was financieel directeur geworden van de nieuwe stichting. Hij woonde nu in Amerika. De andere J, James Verschuren, was van huis uit een zelfbenoemde avonturier en wereldverbeteraar. Hij was ook bij de stichting in dienst getreden en bevond zich veelal in Afrika. Hij was daar bezig om het nieuwe medicijn onder

de aandacht te brengen van de ziekenhuizen in afgelegen gebieden. John was ook betrokken bij de stichting maar zijn computerwerkzaamheden kon hij vanuit zijn eigen huis doen. Hij was niet zo'n wereldreiziger, het liefst was hij gewoon thuis achter zijn beeldschermen. Zijn centrum van de wereld. Daar kon hij de hele wereld in de gaten houden. Meer had hij niet nodig. Hij sprak zijn vrienden regelmatig via Skype maar het was toch niet helemaal hetzelfde als elkaar in het echt zien. Hij miste zijn vrienden. Dat was misschien wel de reden van zijn verveling. Nee, het was de reden van zijn verveling, daar had hij zichzelf net van overtuigd.

Op het bureaublad van zijn computer zag John een map staan met de documenten die Jeremy de Jong voor hen had achtergelaten toen hij was verdwenen. Dat had hij goed geregeld. Hij had voelen aankomen dat het misschien mis zou gaan en had er voor gezorgd dat zijn onderzoeksresultaten veilig waren. John dacht terug aan wat er gebeurd was. Het was enerverend geweest, spannend, gevaarlijk en emotioneel maar zeker niet vervelend. Het was begonnen met een sms met de tekst "KARMA" en daarna hadden de gebeurtenissen zich in snel tempo afgespeeld. Hij miste Jeremy. Maar hij was wel blij dat de wereld een medicijn tegen kanker kreeg. Misschien had het zo moeten zijn. Maar hij geloofde niet in zulke zweverige gedachten. Hij hield alleen van feiten die alles konden verklaren.

John was van Schotse afkomst. Hij was wel in Nederland geboren maar zijn ouders waren geëmigreerd toen zijn moeder in verwachting van hem was. Zijn vader had altijd iets met computers gedaan en zo was de jonge John ook in aanraking gekomen met deze wonderlijke apparaten. Hij was nog erg jong toen hij voor het eerst plaats nam achter een computer. Hij was een snelle leerling geweest en had zich zelf geleerd hoe hij de vele geheimen van de computer kon

ontdekken, begrijpen en beteugelen. Hij werkte bij een groot bedrijf en daar was hij verantwoordelijk voor het draaiende houden van de omvangrijke computertechnische infrastructuur. Zijn beste eigenschap was dat hij heel goed was in het oplossen van problemen. Hoe groter de uitdaging, hoe groter zijn vastberadenheid om een oplossing te vinden. Hij kon daar helemaal in op gaan. Slaap was dan niet belangrijk. Alleen koeken en death metal waren op zulke momenten de dingen die hij nodig had. Hij stopte dan pas met werken als de problemen waren opgelost. In zijn vrije tijd was John een hacker. Hij noemde zichzelf een 'voornamelijk' ethische hacker. Hij hackte om er voor te zorgen dat de beveiliging van een bedrijf beter werd. Lekken spoorde hij op en die meldde hij dan bij het gehackte bedrijf. Heel soms hackte hij een computer om er zelf beter van te worden. Dat was uitstekend van pas gekomen bij de speurtocht naar zijn verdwenen vriend enkele maanden geleden. Zijn vriend had hij er niet mee terug gekregen maar de waarheid wel. En de wereld kreeg daarmee binnenkort een betaalbaar geneesmiddel tegen kanker. Dat was nog wel het belangrijkste.

Het leven hobbelde sinds die spannende tijd voort en John had de laatste tijd geen vreemde dingen meegemaakt. Voor hem was dat eigenlijk normaal. Zijn leven kabbelde als het zo vaak tevoren had gedaan. Op zich niet erg maar John had na de recente gebeurtenissen wel weer eens zin in een goed overzienbare portie spanning en sensatie. En het zou goed zijn tegen de verveling. Daar was hij nu wel klaar mee. Ergens had hij het avontuur en alle spanning die daarbij hoorde wel aangenaam gevonden. Hij had zich een soort superheld in het lichaam van een nerd gevoeld. En dat was een supergevoel. Reuring in zijn verder perfect evenwichtige leven. Heerlijk. Daarom wilde hij nu graag een portie spanning en sensatie bestellen. Niet teveel, niet te weinig maar precies in de juiste

dosering. Alstublieft. En u hoeft het niet in te pakken. Ik wil het graag hier en nu gebruiken.

Er was politieke chaos ontstaan in Nederland. Een chaos die zijn weerga niet kende. Een chaos die Nederland niet eerder had meegemaakt. De chaos was begonnen met de berichten dat minister-president Groenewegen betrokken was bij de moord op wetenschapper Jeremy de Jong. Dat een minister-president daarvan beschuldigd werd, was ongekend in Nederland en zelfs in de wereld. Dit nieuws had daarom de voorpagina's van kranten en tijdschriften over de hele wereld bereikt. Toen ook nog bleek dat Groenewegen aan terminale kanker leed, werd de chaos nog groter. Zijn partij, de VLP (Vrije Liberalen Partij), moest op zoek naar een opvolger die de doodzieke man per direct kon vervangen. Dat ging niet zonder enige slag of stoot. Het moest een politieke zwaargewicht zijn die uitstekend kon manoeuvreren in het huidige politieke landschap vol valkuilen en landmijnen, waarin de rechts populistische Ben Zwart en zijn partij VVH (Verenigd Vrij Holland) als maar populairder werden. Nog voordat de VLP een opvolger had kunnen benoemen, was Groenewegen al overleden aan een agressieve vorm van kanker. Een soort kanker die misschien genezen had kunnen worden als hij de wetenschapper Jeremy de Jong niet had laten vermoorden en die door had kunnen gaan met de ontwikkeling van een medicijn daartegen. Was dit niet een schoolvoorbeeld van Karma geweest?

Uiteindelijk viel de keuze binnen de VLP op Jacco Bergsma. Hij had behoorlijk wat politieke ervaring maar was niet wat men normaliter verstond onder een politiek zwaargewicht. Maar de echte politieke zwaargewichten binnen de partij hadden zich van de klus afgewend. Zij wilden zich niet onbeschermd in het politieke wespennest storten. Noem het lafheid, weglopen voor verantwoordelijkheid of angst voor reputatieschade.

Bergsma kwam altijd goed over op televisie en in debatten en was een soort natuurlijke spreker. Er werd veel druk op hem uitgeoefend om de functie te gaan vervullen. Hij had eigenlijk geen keuze meer, hij werd onbeschermd in het wespennest gegooid. Het bleek achteraf geen gelukkige beslissing te zijn.

Enkele maanden na zijn aantreden stond Bergsma al weer voor zijn zoveelste moeilijke debat. Het praten ging hem goed af maar van politiek slim handelen had hij te weinig kaas gegeten. En hij voelde zich ook in de steek gelaten door zijn adviseurs en de partijleiding. Dit moeilijke debat ging erom dat een van de ministers de Tweede Kamer verkeerd had ingelicht. En al weer was het de minister van Justitie Steven de Wijs. Hij had een al maar langer wordende geschiedenis van gebrekkige communicatie met de kamer. Of dat bewust of onbewust gebeurde kon niemand zeggen maar het was een zoveelste druppel in een emmer met water waarvan het niveau behoorlijk richting de rand begon te gaan. Bergsma mocht met tegenzin de boel weer gaan goed praten en verdedigen.

Die avond had het debat lang geduurd en Bergsma had niet zijn allerbeste avond uit zijn carrière gehad. Hij had onhandig geantwoord en was door de complete oppositie in een hoek geduwd. Die hoek vond hij onaangenaam maar het lukte hem niet om er uit te komen. Zelfs de traditionele partijen die zijn minderheidskabinet normaliter bijna standaard steunden, begonnen openlijk te twijfelen aan de capaciteiten van Bergsma. Er waren diverse schorsingen van het debat geweest waarin uitgebreid door de oppositiepartijen werd overlegd. Het was even na vieren in de nacht toen Ben Zwart een motie van wantrouwen indiende tegen de minister-president en het voltallige kabinet. Bergsma was gerust op de stemming. De bevriende oppositiepartijen zouden de zaak toch wel redden. Groot was zijn verbazing toen de motie

werd aangenomen. Daar en op dat moment viel het kabinet. En het viel hard, keihard. Na de nachten van Schmelzer en Wiegel, werd dit de nacht van Zwart. De volgende ochtend waren de ochtendkranten niet mals in hun commentaren over Bergsma. Geklungel, gestuntel en politiek amateurisme waren de meest gebruikte woorden. Ook door zijn eigen partij werd Bergsma hard afgerekend, vooral door de 'zwaargewichten'. Die stonden vooraan om commentaar te geven op de slechte prestatie van Bergsma. Hij vroeg zich hardop af waarom ze het dan niet zelf hadden gedaan maar niemand wilde hem horen. Het laatste dat hij nog moest doen was het ontslag van het kabinet aanbieden bij de koning. Een roemloos einde van een korte carrière.

De koning en de kamer waren het er over eens dat er nieuwe verkiezingen moesten komen. De kiezer was aan zet. De VLP had zoveel politiek gepruts laten zien dat het tijd werd voor een nieuw kabinet. Nieuwe tussentijdse verkiezingen. Dat betekende drukke dagen en vaak ook nachten voor de opiniepeilers in Nederland. Ben Zwart en zijn partij VVH zou de winnaar worden van deze verkiezing, daar waren de peilers van overtuigd. Ze waren eensgezind in hun voorspellingen. Van de 150 beschikbare zetels werden hem er door de peilers een stuk of 65 zetels voorspeld. Een primeur voor Nederland. Nooit eerder had een partij zoveel zetels gehaald. Het was de partij in eerste instantie niet aan komen waaien. Daarvoor was een harde strijd gevoerd met Geert Wilders en zijn PVV. De PVV was mateloos populair geweest maar hun leider had min of meer zijn eigen glazen ingegooid. Door extreme uitspraken en het weigeren van het nemen van verantwoordelijkheid, had de partij van Ben Zwart langzaam maar zeker de plek van de PVV ingenomen. Zwart wist dezelfde boodschap veel beter te verpakken. Hij gebruikte redeneringen die iedereen kon volgen. Hij had ook de gave om niemand tegen zich in het harnas te jagen. Hij

meed extreme uitspraken en liet altijd de mogelijkheid van samenwerking met andere partijen open. Ook had hij laten zien dat hij niet vies was van verantwoordelijkheid als dat nodig was.

Nadat de potentiële kiezers van de PVV massaal over waren gestapt naar de VVH, was ook de stroom kiezers van de traditionele partijen richting de VVH op gang gekomen. Het leek wel of er na elke gepubliceerde peiling meer mensen de overstap durfden te maken. Hij haatte het woord maar zelfs Zwart moest erkennen dat er wellicht sprake was van een hype. De traditionele partijen zagen hun zetels in rook opgaan en voerden campagne alsof hun leven er vanaf hing. Maar wat ze ook probeerden, hun kiezers-verlies viel niet meer te stoppen. Het was dweilen met de kraan open. De simpele boodschap van Zwart, verpakt in zachte woorden was duidelijk: Vreemdelingen het land uit, Nederland uit Europa, de Nederlandse Gulden weer terug, stoppen met ontwikkelingshulp en welvaart voor iedereen dus ook de uitkeringsgerechtigden en ouderen zonder pensioen die zulke grote offers hadden moeten brengen tijdens de crisis. Nederland zou weer, zoals het hoorde, voor en van de Nederlanders worden.

De dag van de verkiezing waren er rond de middag de eerste representatieve exit-polls. Onderzoekers peilden de opkomst en vroegen bij stembureaus aan mensen op wie ze gestemd hadden. De peilers keken naar de eerste resultaten en konden hun ogen niet geloven want Zwart zou uitkomen op 72 zetels. Dit nieuws ging als het spreekwoordelijke lopende vuurtje door het land. Lang leve de steeds belangrijker wordende social media! Het mobiliseerde onbedoeld veel mensen die niet van plan waren om te gaan stemmen. Nu ze zagen welke kant het leek op te gaan, besloten ze aan boord te gaan bij de voorspelde winnaar. De beweging was ontstaan

en die ging nu richting een mogelijk ongekeerde absolute meerderheid. In de middag- en avonduren nam door die gemobiliseerde mensen het al hoge opkomstpercentage nog aanzienlijk toe. Aan het einde van de lange avond werd duidelijk dat er na 95% van de getelde stemmen geschiedenis was geschreven. De opkomst was historisch hoog en Zwart en zijn VVH waren de grote winnaar. Hij behaalde uiteindelijk maar liefst 81 zetels. Veel meer dan de peilers hadden voorspeld. Het betekende inderdaad ook dat zijn partij de absolute meerderheid had behaald. Zwart en zijn partij kregen het in Nederland voor het zeggen, zonder dat ze water bij de wijn moesten doen in de vorm met een samenwerking met een andere partij. VVH-beleid zou gaan gelden voor Nederland. Er zouden grote veranderingen gaan komen in het land. Een onverwacht grote meerderheid van het Nederlandse volk was daar, zoals uit hun stem bleek, meer dan klaar voor.

Steven de Wit had geen fijne jeugd gehad. Zijn ouders waren gescheiden toen hij jong was. Zijn moeder was hertrouwd maar kort daarna overleden. Zijn stiefvader had niet echt naar hem omgekeken en zijn echte vader leek van de aardbodem te zijn verdwenen. Steven had tevergeefs naar hem gezocht. Op een dag had hij ruzie gehad met zijn stiefvader en hem een klap gegeven. De man was ongelukkig gevallen en overleden. Steven werd na deze gebeurtenis opgehaald en in een tehuis voor moeilijk opvoedbare kinderen gestopt. Hij miste zijn moeder. Dat had hem als kind nog het meeste pijn gedaan. Hij had de tijd in het tehuis vreselijk gevonden. De vrolijke jongen die hij vroeger was, was daar verdwenen. Er was alleen nog maar een kille ziel over. Er was geen greintje warmte meer in hem.

Toen Steven 18 werd, was hij vrijgelaten uit het tehuis, althans zo voelde hij dat. Hij had geen idee wat hij nu moest doen. Hij moest zich regelmatig voor gesprekken melden bij instanties die hem gingen begeleiden. Maar dat had hij niet gedaan. Hij wist hoe het tehuis was geweest, dat wilde hij niet nog eens ervaren. Alles beter dan dat. Daarom was hij verdwenen voor de overheid. Onvindbaar. Hij had een tijdje op straat gezworven op diverse plekken in Nederland. Op zoek naar geborgenheid en geluk. Maar nergens had hij een plek kunnen vinden waar hij verder wilde. Uiteindelijk kwam hij in een opvangtehuis voor daklozen terecht. Het was een particulier initiatief en de mensen waren goed voor hem. Maar toch had het leven weinig zin meer voor hem. Hij had al diverse keren nagedacht over zelfmoord maar daar het lef nog niet voor gehad.

In de opvang kwam regelmatig een man voorbij die hem aansprak. De man was iets ouder dan Steven en zag er

vreemd uit. Hij droeg altijd een lang gewaad, had een baard en een wandelstok. Niemand kende zijn echte naam. Iedereen noemde hem Jesus. Steven vond dat een toepasselijke naam. Hij leek inderdaad wel wat op de Jezus die hij op afbeeldingen had gezien in de grote Bijbel op school. Steven had lange gesprekken met Jesus. De gesprekken gingen over Stevens jeugd, zijn leven en zijn idealen. Jesus had hem weer zelfvertrouwen gegeven. Hij had weer zin in het leven gekregen. De woorden van de vreemd geklede man hadden hem opgebeurd. Jesus was ook begaan met de Nederlandse en wereldpolitiek en wist er veel vanaf. Hij had ook duidelijke meningen over wat er niet goed was in de politiek. Het midden en rechts waren al weer veel te lang aan de macht. En als links meedeed dan lieten ze de kaas van hun brood eten. Dat bleek wel uit het feit dat rijk, ondanks de crisis, veel rijker was geworden en arm veel armer. De grote rekening van de crisis was neergelegd bij de mensen met het minste geld. Jesus kon zich daar erg kwaad om maken. De man die normaliter een serene rust uitstraalde kon dan opeens ontploffen. Hij leek op die momenten een totaal ander persoon. Het schuim kwam dan op zijn lippen. Steven werd daar wel eens bang van. Was dat dezelfde man waarop hij kon bouwen? Jesus sprak ook over het bereiken van zijn idealen en dat alles daar voor moest wijken. Hij vond dat alles gerechtvaardigd was om die idealen te bereiken. Steven was het met hem eens. Niet omdat hij zelf politiek bewust was maar de redeneringen van Jesus, daar was geen speld tussen te krijgen. Dat was voor Steven de waarheid.

Nadat de VVH de verkiezingen had gewonnen en de absolute meerderheid had behaald, kwam Jesus weer op bezoek bij Steven. Jesus zag er opgewonden uit. Van de gebruikelijke serene blik was weinig te bespeuren. Zijn haar zat in de war. Steven vond dat hij steeds meer op Jezus ging lijken. Jesus nam Steven mee naar een plek waar ze uit het zicht zaten.

Jesus sprak zo zacht dat eventuele voorbijgangers niet mee konden luisteren met het gesprek.

‘Steven.’

‘Ja, Jesus.’

‘Ben je er klaar voor?’

‘Waarvoor?’

‘Om ons te helpen.’

‘Natuurlijk wil ik jullie helpen.’

‘Mooi, want het is zover.’

‘Wat is zo ver?’

‘We moeten in actie komen. We moeten Ben Zwart en zijn verwerpelijke haat-partij gaan beletten om ons land naar de verdoemenis te helpen. Wij moeten ingrijpen.’

‘Hoe dan?’

‘Ik heb een groep mensen om mij heen verzameld en jij bent perfect geschikt om ons daarbij te helpen.’

‘Wat gaan we doen dan?’

Jesus stopte abrupt met praten en keek achter zich. Er kwam weer iemand langsgelopen maar die leek absoluut geen interesse in hen te hebben.

‘Ik kan je nog niet vertellen wat we gaan doen maar het zal iets groots zijn en Nederland zal ons dankbaar zijn. Wij gaan wereldnieuws worden. Wij gaan mensen redden en jij mag daar deel van uitmaken.’

Steven hoefde slechts minder dan een seconde na te denken. Natuurlijk wilde hij meedoen. Zijn leven was in zijn ogen een mislukking geweest en nu kon hij iets voor anderen gaan betekenen.

‘Uiteraard wil ik helpen!’ riep Steven enthousiast en iets te hard.

‘Ssst!’

Jesus maande hem om zachter te spreken. Daarna duwde hij Steven een klein kaartje in zijn handen. Steven keek op het kaartje en zag dat er een adres in de stad op stond. Hij wist waar het was. Het was niet ver verwijderd van de opvang.

‘Kom morgenavond om acht uur naar dit adres. Neem al jouw spullen mee want je zult ergens anders onderdak krijgen. Je zult nooit meer in een opvang hoeven te slapen. Daar zal ik persoonlijk voor zorgen. Jij gaat onderdeel uitmaken van onze groep. Jouw leven zal veranderen. Het zal alleen maar beter worden.’

‘Dat zou geweldig zijn!’

‘Dat wordt het ook, je hebt mijn woord.’

‘Dank je wel Jesus.’

‘Geen dank Steven.’

De mannen namen afscheid waarbij Jesus Steven op het hart drukte om alles wat ze besproken hadden geheim te houden. Het moest binnen de groep blijven. Alleen echte vrienden mochten er vanaf weten.

Nadat Jesus was vertrokken, had Steven nog lang wakker gelegen. Wat zou er gaan gebeuren? Hoe gaan wij het nieuws halen en wat zou dat voor zijn toekomst betekenen? Slechter dan het was, kon het niet worden. En natuurlijk moest de VVH gestopt worden. Daar was hij het mee eens. Dat waren onmenssen, dezelfde onmenssen die hem in het tehuis hadden begeleid. Geen greintje respect voor mensen die iets anders waren. Steven kon er nog kwaad om worden. Hij kon de slaap niet vatten. Hij draaide en draaide in zijn bed. Het werd een lange nacht waarin de klok langzamer leek te tikken dan normaal. De dag die volgde, duurde ook lang. Het leek of het nooit acht uur zou worden.

Pieter-Jan Groenewegen had zijn aardse gerecht ontlopen zoals mensen met een keurige opvoeding dat zouden formuleren. Maar hij was niet de enige die bij de verdwijning en latere moord op onderzoeker Jeremy de Jong was betrokken. Het doel was geweest om de onderzoeksresultaten van De Jong te bemachtigen omdat dat miljarden zou kunnen opleveren. Harm de Waal van de farmaceutische Medicon Care&Medicine (MCM) was de uitvoerder geweest, hij had de regie in handen gehad. Daarvoor had hij diverse onderwereldfiguren ingehuurd. Na een spraakmakende rechtszaak waarvoor internationale belangstelling was, werd De Waal tot 19 jaar veroordeeld, een voor Nederlandse begrippen behoorlijk hoge straf. Zijn helpers gingen minder lang het gevang in. De officier van Justitie had ook geprobeerd om de betrokkenheid van MCM te bewijzen maar daar ging de rechter niet in mee. Er was geen concreet bewijs geweest dat de directie ook van de acties van De Waal had afgeweten. Het bedrijf werd niet veroordeeld, tot opluchting van directeur Ronald van Ittersum. In interviews met kranten, radio en televisie gaf hij aan dat zijn medewerker De Waal alleen had gehandeld met als drijfveer geld. Hij had De Waal als een eenling afgeschilderd die een ziekelijke zucht naar geld had. MCM had daar niets van geweten. MCM had nooit iets te maken gehad met de contacten met de vermoorde onderzoeker Jeremy de Jong en met Pieter-Jan Groenewegen. MCM had daar ook geen opdracht voor gegeven. Had MCM er wel van geweten dan was het direct naar de politie gegaan. Na afloop van het proces was de blaam van het bedrijf gezuiverd.

Enkele maanden nadat de rechtszaak was afgesloten, zat Ronald van Ittersum op een prachtige middag op het riante terras achter zijn minstens zo riante en fraai in de bossen

gelegen huis. Hij genoot van een glas top cognac. Hij liet het langzaam in zijn glas rondgaan en nam een slok. Beter kon het wat hem betreft niet zijn. Goddelijk vocht op een goddelijke locatie. De maanden na het proces had hij de media ervan kunnen overtuigen dat MCM onschuldig was. Het bedrijf was na alle negatieve aandacht weer positief op de kaart gezet. Het had hem veel tijd en energie gekost maar het was hem gelukt. Na de derde slok ging zijn mobiele telefoon. Hij pakte hem op en noemde zijn naam.

‘Van Ittersum.’

‘Hallo, het is gelukt.’

‘Nog problemen gehad?’

‘Nee, helemaal niet.’

‘Is de brief verzonden?’

‘Ja, die is verzonden. We wachten nu af wat het antwoord zal zijn.’

‘Prima. Houd mij op de hoogte via dit telefoonnummer. Bel me als er ontwikkelingen zijn, ook al is het middernacht.’

‘Dat zal ik doen.’

Het gesprek werd verbroken. Van Ittersum keek zeer voldaan zijn tuin rond. Hij schonk zijn glas nog eens vol om daarna het vocht weer voorzichtig rond te draaien. MCM was onder zijn leiding groot geworden. Een belangrijke speler in de wereld van de farmacie. In het verleden had het diverse stormen doorstaan inclusief de heftigste een paar maand geleden. Het was tijd om de rol van MCM te vergroten. De raad van commissarissen had daar op aangedrongen. Van Ittersum zag een enorme kans en wilde die met twee handen aangrijpen. Het was met behulp van de juiste mensen in gang gezet. Het was nu wachten op een reactie. Een reactie zou gegarandeerd komen, daar was hij van overtuigd. Hij hief zijn glas en proostte met een ander onzichtbaar glas dat werd vastgehouden door een onzichtbaar persoon. Hij was er zeker van dat zijn plan zou slagen. Het zou veel nieuwe omzet voor MCM gaan opleveren. MCM zou de primus interparus,